

РЕШЕНИЕ

№ 3180

гр. София, 23.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 09.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **14242** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс във вр.200, ал.1 т.11 от ЗМВР. Образувано е по жалба Й. Н. Б. ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу ЗАПОВЕД №513-8809 от 03.12.2019г. на Директора на СДВР, с която му е наложено общо наказание дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от една година. По изложените в жалбата съображения за допуснати съществени процесуални нарушения, както и за материална незаконосъобразност – се моли заповедта да бъде отменена. Конкретно се визира, че е нарушен чл.195, ал.1 от ЗМВР, тъй като заповедта като издадена на 03.12.2019г. е след изтичане на 2-месечния срок от откриване на деянието, което е станало с проверката, завършила с обобщена справка №513л-78629 от 30.09.2019г.. На следващо място се излага довода, че не е извършил нито едно от двете деяния виновно. Относно първото сочи, че практиката в полицията е наложила лицата вкл.непълнолетните какъвто е бил задържания Б., от кабинетите за разпит да се водят до арестантските помещения с белезници с цел избягване на бягство, за което не се съставя нарочен документ. Касателно второто деяние сочи, че е вписал лицето в арестантската книга, която към посочения момент се е намирала при дежурния полицаи на пост 2 в арестните помещения, а не в дежурната част, както е понастоящем. Общо се твърди, че не е посочена нарушената норма, както и липсват конкретни обстоятелства, свързани с посочените деяния. Визира се, че за да се наложи дисциплинарно наказание „Порицание“, то следва да има неизпълнение на служебни задължения вписани в длъжностната характеристика,

както и със същите да е запознато лицето. Оспорва се и начина на определяне на посоченото общо наказание без да се прецени тежестта на деянието, вината, цялостното поведение на лицето.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Д.. Претендират се разноски. Представя писмени бележки, в които допълва, че докладни за помощни средства се изготвят само когато се задържи лице извън управлението.

Ответната страна –чрез юрк.И. – оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, подадена е в срок на 12.12.2019г. /при връчване 05.12.2019г./, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

Отговорността на инспектор Й. Б., разузнавач 04 група в „Криминална полиция“ при 03 РУ-СДВР е ангажирана за това, че в полицейското управление на 29.08.2019г. е задържал М.Б. след проведената беседа и от кабинета на служителя до помещенията за задължане е използвал помощни средства- белезници без да изготви за това докладна записка, което е в нарушение на чл.5, ал.1 от Наредба №8121з418 от 18.03.2017г.и представлява дисциплинарно нарушение по чл.194, ал.2 т.2 от ЗМВР/неизпълнение на служебни задължения/, за което на основание чл.200, ал.1 т.11. от ЗМВР се налага дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца до 1 година.

В оспорената заповед е описано и второ деяние- а именно Б. не е уведомил оперативния дежурен в ОДЧ-СДВР за задържането на Б., което е в нарушение на чл.25, ал.1 от Инструкция 8121з-78 от 24.01.2015г. и е дисциплинарно нарушение на чл.194, ал.2 т.2 от ЗМВР /неизпълнение на служебните задължения/, за което на основание чл.200, ал.1 т.11 от ЗВР се налага дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца до 1 година.

Със заповед №513з-6239 от 30.09.2019г. на директора на СДВР е образувана проверка вкл. във връзка със сигнал от бащата на Б., че е употребена непозволена физическа сила при задържането на сина му, като екипът на ЦСМП е отразил при прегледа, че лицето е „клинично здраво“.

Посочено е, че по време на проверката Б. е дал обяснение с рег.№514р-70742 от 30.08.2019г., в които е посочил, че задържания Б. е бил задържан по подозрение за кражба на маратонки от л.а., като е бил доведен за разпит от баща си. Взето е решение с началника на Б. –старши инспектор Д. Р. да се задържи лицето, като същото е било отведено до арестантските помещения с белезници.

На 30.09.2019г. е изготвена справка по проверка арег.№513р-78629, която е връчена на Б. на 24.10.2019г., съответно му е бил поканен да даде обяснения и не е депозирал такива.

С оглед изложеното ответникът е приел, че нарушенията са доказани, извършени са виновно като не е уведомил дежурния за задържането на Б., както и не е изготвил докладна записка за изпозването на помощни средства. Посочено е, че е награждаван общо три пъти с писмена похвала и няма предходни наказания, поради което на основание чл.197, ал.3 от ЗМВР е определено едно общо наказание „порицание“ за срок от една година с оспорената Заповед №513-8809 от 03.12.2019г..

В СЪДЕБНОТО производство е разпитан началникът на Б. –Д. Р. /наказан във

връзка със същите деяния/, който сочи, че задържаното лице е изведено от кабинета с белезници, защото така се процедурира по устна заповед на началника им с оглед това да няма бягства. Споделя, че това не се отразява писмено вкл. и към момента, защото е такава практиката. Съответно задържането се вписва в специална книга, която към момента на деянието е била при постовия по решение на директора. Преди това и понастоящем е при дежурния. Твърди обаче, че още щом са взели решението за задържане са уведомили дежурния, но не може да си спомни дали лично е казал по телефона на дежурната Ц. С. или на зам.дежурния, или съответно на друго лице от дежурната, което е вдигнало телефона.

Показанията на Р. се потвърждават и от разпита на св.К.- постови, който заявява, че Б. е довел задържаното лице и го е вписал в книгата за задържаните лице.

СЛЕДОВАТЕЛНО ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ ПРИЕМА СЛЕДНОТО:

Оспореният акт е постановен от надлежен орган по смисъла на чл.204, т.3 от ЗМВР, какъвто е директорът на СДВР в качеството му на ръководител на структура.

Заповедта съдържа реквизитите по чл.210, ал.1 от ЗМВР, както и е съобразена с разпоредбата на чл.206 от ЗМВР като на жалбоподателя му е била предоставена възможност за обяснения.

Относно довода на жалбоподателя за нарушен чл.195, ал.1 от ЗМВР: видно от разпоредбата дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. По аргумент от нормата на чл.196, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарното нарушение е открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя, а установяване на нарушението е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно - наказващ орган. В конкретния случай за извършването на нарушението е посочена датата 29.08.2019г. като материалите от проверката са постъпили при дисциплинарнонаказващия орган след 01.10.2019г., когато справка от 30.09.2019г. /л.48/ е съгласувана със зам.директора и с която се предлага от комисията на Б., Р. и Цв.Т. да им бъде наложено дисциплинарно наказание.

От момента на получаване на тази справка тече 2-месечния срок по чл.195, ал.1 от ЗМВР, но същият е в рамките на 1 годишния срок от извършване на деянието. За да не е спазена нормата на чл.195, ал.1 ЗМВР следва наказанието да е наложено при неспазване на всеки един двата срока. Безспорно заповедта е издадена в 1 годишния срок от извършване на деянието, но ответникът не е доказал, че е издал акта при спазване на 2-месечния срок по чл.195, ал.1 от ЗМВР. Няма данни кога е получил справка на 01.10., на 02.10 или на по –късна дата. Ако е получена на 01. или 02.10 работни дни, крайният срок за издаване на заповедта е 02.12.2019г.. Следва да се има предвид, че на страната е указана доказателствената тежест и по преписката липсват доказателства, поради което заповедта като издадена на 03.12.2019г. е процесуално-незаконнообразна при неспазен 2 месечен срок по чл.195, ал.1 от ЗМВР. В този смисъл е и съдебната практика -Решение № 10219 от 2.08.2017 г. на ВАС по адм. д. № 2385/2017 г., V о.,

Не се споделя възражението в жалбата, че деянията не са достатъчно ясно описани. За всяко едно от тях са посочени обстоятелствата, при които е извършено, формата на деянието и вината вкл.конкретната нарушена правна норма.

По съществуването си следва да се има предвид, че деянията не се осъществяват от Б.,

оспорва се, че е имал подобни вменени задължения. Същият не отрича, че не е съставил докладна за използваните белезници, но се позовава на практика. Съдът намира, че е ирелевантно каква е била неформалната практика в управлението. Видно от посочената за нарушена норма на чл.5, ал.1 от Наредба №8121з-418 от 14.03.2017г. ДВ бр.25/17г.-при употреба на физическа сила и помощни средства се изготвя писмен доклад от служителя, който ги е използвал, и/или от ръководителя, разпоредил използването им. Ал.2 визира реквизите, които са обстоятелствени- къде, кога, защо, кой ги е използвал и т.н., вид и т.н..Няма ограничение този доклад да се съставя само, когато задържането е извън управлението, както се твърди в писмената защита. Касае се за правна норма, която е императивна от влизането ѝ в сила през 2017г., поради което не следва да е изрично разписана в длъжностната характеристика като задължение. Същото не може и да се отмени по заповед на когото и да е по изложените вече съображения. Доводите за това каква де факто е била практиката в управлението –да не се изготвя доклад, са неотнормирани. Безспорно задължението е било за Б., както и за неговия ръководител Р., ако той е взел решението. Видно от разпита на Р.-Б. е сложил белезниците, защото такава е била практиката. Общо е било решението да се задържи лицето. Следователно – след като Б. е сложил белезниците –същият е следвало да изготви доклада по чл.5,ал.1 от Наредбата, поради което СЪДЪТ намира това първо нарушение за доказано.

Относно второто деяние- неуведомяване на дежурния за задържаното лице – е посочено, че е нарушен чл.25, ал.1 от Инструкция №8121з-78 от 24.01.2015г., видно от който задържаните лица се настаняват в определените помещения за задържане след разпореждане от съответното длъжностно лице, отговарящо за тази дейност в структурата на МВР, и/или от оперативния дежурен след работно време. Действията по настаняването на задържаното лице задължително се съгласуват със служителя, който ще работи с лицето, съгласно повода на задържането му. Следователно –посочената норма изисква настаняване или от Б. конкретно, или от дежурния или от единия от двамата, ако е след работно време. Така разписана нормата не изисква кумулативно решение и от двете лица. Съдържанието и също не означава, че следва да се уведоми дежурния след направеното вече настаняване. Следователно, ако следва да се ангажира нечия отговорност, то би следвало да е на дежурната, чието разпореждане липсва, ако се докаже, че се изисква. Също така -не е посочено какъв е редът за получаването му, но видно от разпоредбата не би следвало да е пост фактум. Ако отново практиката в управлението е наложила неформално, устно уведомяване, то има данни за такова и то още преди извеждането на лицето от кабинета, което се установява от показанията на началника Р.. Доколкото същите кореспондират на правната норма- съдът ги кредитира т.е. по смисъла на чл.25 след работно време се изисква и съгласие на дежурния, поради което е логично още преди да се отведе в арестантските помещения лицето – да бъде известен дежурния. Неговото уведомяване за съгласие или липса на противопоставяне, е формално, доколкото основното решение би следвало да е на водещия разследването. Следователно –видно от показанията на св.Р., преди уличения за кражба да бъде изведен от кабинета и да се задържи, за това е бил уведомен дежурния. Кредитират се и показанията в частта му, че в дежурната има и заместник, както и понякога още едно лице и уведомяването се извършва по телефона, поради което едно от тези лица е било известно. Тези показания не противоречат и със обясненията на Ц. Т.. Видно от същите на л.37 по повод обаждане на бащата на Б. е проверена документацията в дежурната и не е

установено, че същият е задържан, поради което е проведен разговор с постовия за установяване на посочените обстоятелства. Следователно – Т. сочи, че само лично не е била уведомена, кой друг вместо нея е известен и дали е следвало да отрази изрично накъде към момента задържането – е ирелевантно. При положение, че книгата за арестантите конкретно се е намирала при постовия и Б. лично е извършили вписването, видно от показанията на самия постови, сочи на извода че Б. е съобразил указанията по документалното оформяне на задържаното лице. Видно от показанията на свидетелите на практика се установява, че целта на известяването на дежурния не е да може да въздейства върху решението по задържането /каквато е целта на чл.25 от Инструкцията/, а да е информиран, за да може при евентуално запитване да отговори. В този аспект е и хронологията по случая – видно от обясненията на дежурната тя в в 19,15 е разбрала за задържането, като до момента от Б. не ѝ е била предоставена документация по задържането му или докладна, но както се изясни след справка с постовия е установи, че има задължано лице, а от друга страна Б. не е имал задължения да изготвя справка до дежурния или да предава документацията по задържането на него.

Следователно СЪДЪТ приема, че посочената за нарушена норма на чл.25, ал.1 от Инструкцията не вмениява задължение на Б. да уведоми дежурния за задържането след извършване на същото или да изготви докладна, поради което се констатира по същество, че второто деяние не е доказано.

Относно определянето на наказанието- ответникът се е позовал на чл.197, ал.3, т.2 от ЗМВР за определяне на едно общо наказание за максимално предвидения му срок. Безспорно и двете деяния представляват неизпълнение на служебните задължения по чл.194, ал.2 т.2 от ЗМВР, за които по чл.200, ал.1 т.11. се налага наказание „порицание“ за срок от 6 месеца до 1 година. За да се приложи разпоредбата следва да се определи наказание за всяко едно деяние, каквото не е направено т.е. заповедта /ако е една/ трябва да е трикомпонентна с три диспозитива. Едва след като се определи отделно наказание за всяко едно от нарушенията – се прилага посочената норма за едно общо наказание и се налага максималния срок от 1 г. на порицанието. Изложеното също е процесуално нарушение. Целта на тази процедура е, когато едно от деянията не е доказано, както съдът прие за второ нарушение- да е ясна волята на дисциплинарно-наказващия орган по определяне на всяка едно от наказанията и конкретно същото да е съобразено със закона. Понастоящем неспазването на тази процедура влече материалната –незаконосъобразност на заповедта в цялост. Следва да се допълни, че неправилно ответникът е посочил, че с едно деяние са извършени две нарушения на служебната дисциплина. Касае се за две различни по време изпълнителни деяния -първото неизготвянето на докладва за ползваните белезници извършено в интервала от 16.00 до 18.00 и второто неуведомяване на дежурния, което е следвало да стане към 18.00.. Двете изпълнителни деяния се осъществяват чрез бездействие, но са по отделни задължения за действие на жалбоподателя, поради което неправилно ответникът е приел, че има едно изпълнително деяние.

Следователно – недоказването на ответника, че е спазен 2 месечния срок по чл.195, ал.1 от ЗМВР, както и несъобразяването на чл.197, ал.3 т.2 от ЗМВР вкл. и недоказаността на второто деяние по същество- прави заповедта незаконосъобразен акт, който следва да се отмени.

Следва да се присъдят разноски на оспорващия по списък на л.209 –от 610лв..

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба Й. Н. Б. ЕГН [ЕГН] от [населено място]
ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №51з-8809 от 03.12.2019г. на Директора на СДВР, с която му е
наложено едно общо дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от една година за
нарушенията посочени в заповедта.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на жалбоподателя направените по делото разноси
в размер на 610лв..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез
АССГ.

Преписи на страните.

Съдия: